

Když nastoupil otec biskup František do Frýdku jako kaplan, hned mě něčím upoutal, měl své charisma. Chodívala jsem tenkrát na mše svaté do kostela sv. Josefa ve Starém Městě, kde i on sloužil. Seděli jsme s mojí starší sestrou vždy v páté lavici a nemohly z něj spustit oči! Otec František nám říkal "opice z páté lavice". Později jsem se seznámila se skupinkou křesťanské mládeže z Frýdku a z Dobré, vytvořili jsme spolčo a potají jsme se scházivali po domech, jezdili na výlety, na hory, na různé primice a křesťanské akce... otec František s námi.

Jako kaplan bydlel ve Frýdku na kaplance u farního kostela, místnosti byly chladné, doslova plesnivé, ale on to trpělivě snášel, i když, jak jsme se vždy společně smáli, měl v sobě modrou krev. Říkali jsme mu, že je pan hrabě. Pomáhala jsem tam mýt okna, uklízet, aniž jsem tušila, že v protější budově zdravotní školy je za okny pomocník StB, který všechno dobře zapisoval a sledoval.

Prožívali jsme veselé chvíle, třeba na frýdeckém bazénu, když mu spadly brýle do vody a on vůbec nic najednou neviděl, plácal kolem sebe rukama a kluci honem hledali, kde se brýle potopily...Nebyl zcela sportovní typ, ale vybavuji si, s jakou noblesou hrál s námi na známé chalupě Těšiňoky badminton, to se úplně překonával v košili a v manšestrových kalhotách, přesně tento okamžik vidím...Ale vždy byl čas i na modlitbu, na jeho vyprávění o předcích, o rodině, dokonce jsem se potkala i s jeho maminkou...Když odcházel z Frýdku, daly jsme mu se sestrou na památku takovou plyšovou opici, moc pěknou, smál se a byl rád...Navštívili jsme ho s naší partou i v Jablunkově, kde byl z Frýdku přeložen, v té době měl Fiata, tzv. "malucha", kluci mu toto autíčko v rukách přenesli až za kostel a schovali... Zaklepali jsme na faru, František tam seděl v pokoji, kouřil dýmku, na zdi měl obrazy svých předků, to jsme opravdu vnímali, že má šlechtické kořeny, a obdivovali to, ale pak jsme ho poprosili, jestli by nám ukázal své auto, vyšel ven a jak byl zděšen, kde je jeho autíčko, až jsme se báli, že to klukům neodpustí, ale proměnil to v humor a přijal to.

Ve Vysokých Tatrách po večerech nás školil, jak se máme chovat, pokud bychom skončili u výslechu StB, to nám tolik do smíchu nebylo a můžu říct, že jeho slova "nikdy se nezapomeňte podepsat těsně pod protokol, nenechte žádné volné místo, aby tam nikdo nemohl nic dopsat" mi přesně zněla v uších, když jsem později jako studentka VŠ tento protokol po výslechu podepisovala.

Když se stal otec František biskupem, často se do Frýdku vracel, sloužil poutní mše svaté apod., oceňuji, že se ke mně a mé rodině vždy znal, podal ruku, zeptal se, co nového, jak se daří. A při mši svaté kolikrát dal posuňkem či úsměvem najevo, že vnímá naši přítomnost. Nezapomenu na okamžik, kdy mě doopravdy "dostal". To už jsem pracovala v Charitě a jeli jsme s klienty na pouť Charit do Ostravy, do rehabilitačního centra Hrabyně. Tam otec biskup sloužil pro nás mši svatou, já jsem seděla téměř naproti...a najednou otec biskup říká: „Vidím tady i známé tváře, támhle sedí opice z páté lavice! A tu plyšovou opici stále mám.“ :-)

Oceňuji také jeho smysl pro humor i v pokročilém věku...můj švagr v Lukavci u Fulneka pořádá o velikonoční neděli jízdu na koních, jede se kolem domů, zpívá se, vinšuje a potom je požehnání v místním kostelíku. No a otec biskup rovněž neodmítl pozvání a jízdu na koni si vyzkoušel.

Velmi mě těší, že v době, kdy už byl otec biskup na počátku své nemoci, mohla jsem z jeho rukou v roce 2016 získat ocenění za práci v Charitě u příležitosti svátku sv. Hedviky.

Na závěr bych vzpomněla jednu píseň, kterou měl František rád a my jsme si vždy přáli, aby nám ji při našich společných setkáních zazpíval. A on zpíval:

„Hluboká řeko, já přejít chtěl bych Jordán, hluboká řeko tam, ó Pane můj, kde mě domov čeká...”

Zpráva o úmrtí našeho otce biskupa Františka mě opravdu hluboce zasáhla, velmi jsem na něj myslela ve svých modlitbách po celou dobu jeho nemoci, připomínal mi i svatého otce Jana Pavla II. tím, že po zdravotní stránce velmi trpěl, ale chtěl do konce svých sil sloužit, být služebníkem Božím!

Zároveň vím, že se za nás už přimlouvá a raduje se v novém Domově, u svého Otce!

Ludmila Moniaková